

Lones næste vink er ret panisk.

“Hjælp! Hjælp, Hans!” råber hun.

Freja kører lige imod Hans der drejer cyklen da han hører råbene. Freja drejer brat, lige ind foran Hans, der netop når at bremse nogle få centimeter før han ville være kørt ind i hende.

De kaster begge deres cykler fra sig og baner sig hver især igennem underskoven på Lones grund og rundt om hytten, idet de følger hendes råb om hjælp.

Lones ældre mand, Carsten Godtfredsen, hænger ved hænderne fra et kors. Han ser helt fantastisk latterlig ud, en granvoksen mand, hvis arme er ved at rive sig løs fra ledskålene, og fødder der sparker komisk i luften som fisk på land.

Carstens lange ovale ansigt og hans hvide julemandsskæg hænger kraftsløst mens han kæmper oppe på det store kors der er lavet af rå planker. Hans arme hænger i reb fra tværbjælken. Men de er lige ved at brække; for da hans fødder er gledet fra en træblok, sømmet ind i korset som balancepunkt, bliver han trukket voldsomt ned af sin kropsvægt. Hans griber øjeblikkeligt en tom ølkasse, stiller sig op på den og tager fat i Carstens tynde krop. Freja hjælper forsigtigt med at løfte ham opefter så Hans kan løsne Carsten fra rebene med sin frie hånd. Hans ben holder op med at sprælle mens de blidt sænker ham ned.

Hans fniser på sin hyggelige måde, så varmt og tillidsskabende at Lone løsner op og smiler: “Min mand er tosset,” siger hun. Carsten trækker resigneret på skuldrene, en automatreaktion efter halvtreds års ægteskab. Freja hjælper Hans med at få Carsten på benene.

“Tusind tusind tak, Hans.”

“Det var så lidt,” svarer Hans og bukker som en akrobat.

“Tak, tak skal du have, unge gudinde!” Carsten takker hjerteligt Freja der smiler tilbage.

Hans hopper over til Lone og bøjer sin lange krop som en klovn: “Hvad skal I egentlig med det kors?”

“Carsten vil lænke sig til det på Rådhuspladsen,” forklarer Lone. “Det er hans måde at bede regeringen om at stoppe med at korsfæste

Christiania.”

“Wow!” siger Hans.

“Han vil have mig til at hjælpe ham med at bære sit kors.”

“Woow!”

“Vil du det?” spørger Freja.

“Hvorend min konge farer hen, dér er mit kongerige.”

“Woowooooow!”

Freja krammer Carsten og Lone, der smiler mens hun omfavner dem, som børn der føler sig trygge i deres moders favn.

Hans kigger på Freja og ser en vidunderligt smuk pige. Han smiler så bredt som et fyrtårn.

Freja og Hans stirrer på hinanden, et langt blik der bliver ved og ved. Deres ansigter stråler og deres øjne lyser op. De er helt væk i hinanden.

Hans kan ikke lade være med at kigge på hendes høje kindben og fyldige læber. Han kigger på hendes hud, lys som en bjergstrøm, uden skyggen af makeup. Hendes mund er fuld af naturlige tænders blændende hvidhed.

Freja stirrer på hans smalle ansigt, mørke øjenbryn, lange vipper og på hans prominente hage.

Hans er målløs. Freja træder med vilje frem og byder ham sin hånd.

“Hej, jeg hedder Freja.”

“Hej Freja, jeg hedder Hans.” Han fniser, og det lyder lige så frækt som genert, men også hyggeligt og varmt.

Freja smiler tilbage, som om hun havde fundet en lottokupon med gevinst der flød rundt i hans fnisens opløftende vibrationer.

“Min kusine Freja,” siger Gunnar og stryger sit smalle overskæg med sin venstre pegefinger. “Min kusine som jeg knapt nok kan huske er på sin første tur til Christiania. Hun er også gøgler.”

Hans’ smil bliver bredere og bredere. Han er fortryllet af hendes charme og ved slet ikke hvad han skal sige. For at komme sig over sin forlegenhed spørger han Gunnar: “Hey, hvad med hovedet, er det færdigt?”

Gunnar står og tripper, tydeligvis lidt usikker i forhold til det stirrende par. Han føler sig som et stikkelsbær og svarer med det samme ved at vrøvle løs i forlegenhed:

“Næsten,” svarer han og fortsætter henvendt til Freja: “Jeg bygger et hoved, et massivt syv meter højt hoved af papmaché på en bambusramme. Jeg skal være inde i det, fastgjort med bambuspinde og reb, og bære det over mig. Det er så stort og ansigtet er så vildt at det enten vil fryde dig eller skræmme børnene. Min dansk-irske ven Hans er en sand christianit efter at have levet hos os i syv år. Han er med i Christianias cirkus.”

Hans hopper fra den ene fod til den anden og krøller sin krop som en skuespiller fra Middelalderen. Han svinger sit højre ben som om kun en enkelt tråd holdt det fast på hans knæ.

Han smiler og fniser. Freja griner overgivent overfor hans fnisens sorgløse charme.

“Du bygger så mange ting for os, Hans,” siger Lone, “men jeg kan nok se et par andre grunde til at kvinderne på Christiania er efter dig. Hvor mange kærester har du nu?”

“Elskerinder,” svarer Hans.

“Elskerinder?” spørger Lone.

“Elskerinder,” gentager Hans.

“Elskerinder?” spørger Freja.

“Betegnelsen kæreste er ikke et ord vi bruger. Det gør visse forhold en smule skrøbelige, indskrænker individernes frihed og begrænser dem i et monogamt forhold.”

“Elskerinder?” gentager Lone.

“Vi bruger betegnelsen elskere og elskerinder.”

“Elskerinder?”

“Ja, på den måde bevarer vi vores individualitet mens vi oprettholder elskernes stærke forbundethed samt muligheden for at holde sammen i polygame forhold. Det er mere politisk korrekt i kvindernes øjne, og kvinderne er jo stærke her til lands. Så jeg kalder det hvad de vil have, ellers smutter de bare. Det er et godt fundament for den kærlighed vi alle

føler for hinanden, igen og igen og igen. Jeg har ingen kærester. Jeg har elskerinder.”

“Hvor mange?” spørger Lone.

“Tre,” svarer Hans.

“Tre?” gentager Lone.

“Tre?” hvisker Freja med sin blide afslappede stemme og et stort spørgsmålstegn på sit uskyldige ansigt.

•••

INSPEKTØR HENNING Petersens tonede visir er løftet mens han tjekker sin politipistol.

Petersen bliver ved med at stryge sit smalle tandbørsteskæg under næsen, op og ned. Han står ved en række parkerede hollændervogne i et sikret område i midten af København. Petersen er stolt over at være en hvid politimand i sin bedste alder, niogfyrre år gammel. Omkring ham venter urobetjente i fuld uniform i pæn orden på at stige ind i de blå vogne.

Overbetjent Kim Olsen med de hvide bakkenbarter træder hen til Petersen der putter sin pistol i hylsteret.

“Godmorgen, inspektør. Du ser glad ud i dag, Henning. Hvor skal vi hen?”

“Til razzia på Christiania!”

Kapitel Tre

MAGISK MIX AF ANARKI OG KÆRLIGHED

STATSMINISTEREN Valentin Guld-Dreyers udsppekulerede smil viser at han nyder hvert sekund mens han bliver fotograferet ved siden af Danmarks Dronning Ingeborg.

Han er på Amalienborg efter at have dannet sin anden regering ovenpå et kontroversielt folketingsvalg der summede af korrupsionsbeskyldninger. Han ranker ryggen og står så lang han er i sine specialdesignede sko, løfter sig helt op på tærne for ikke at virke lavere end dette købmandsriges alment beundrede monark.

“Uanset hvad der sker vil danskerne søge tilflugt i traditionerne og samle sig om deres konge... deres monark...” hvisker Guld-Dreyer til hendes majestæt bag det luskede smil der synes at være støbt permanent til hans mund.

Han er karismatisk, skønt også en smule skræmmende, seksoghalvfjerds år gammel, permanent solbrændt, lidt under middelhøjde, alt efter hvilke indlæg han har i skoene, og omplantet kulsort hår til at camouflere hans skaldede pande. Guld-Dreyers øjne hypnotiserer. De er smalle, alvorlige og slangeagtige. Han kigger sjældent folk i øjnene og når han gør er det for at spidde dem.

Dronning Ingeborg fortsætter høfligt med at smile sit kongelige smil, men da Guld-Dreyer læner sig lidt for tæt op ad den sølvhårede dronning fjerner hun sig en smule fra ham på sin kultiverede manér. Men på hendes ansigt viser sig et blik som hos en hundeejer der holder vejret ved siden af en bastard der lige har besørget. Hun kan ikke holde ud at se på ham mere og vender hovedet bort.

Dronning Ingeborg smiler gammelforelsket til sin mand, prinsgemalen Pierre, der er blevet kaldt hjem fra en geocache-jagtferie på sit gods i hjemlandet Frankrig. Han smiler skævt tilbage selvom Guld-Dreyer har skubbet ham ud af billedet. Tjenestefolkene nikker og bekræfter at der hersker tilfredshed i den kongelige husholdning, om ikke i dansk politik.

“En skam at De ikke giftede Dem med en dansker. Danmark har brug for danskere,” sukker Guld-Dreyer og nærmer sig endnu engang med sit gipssmil.

Dronning Ingeborgs ansigt antager atter hundeejer-blikket.

•••

“Tre?” spørger Lone Hans.

“Ja, tre,” svarer Hans. “Det er cool nok.”

“Cool?” gentager Lone.

“En tredjedel af en god mand er bedre end en dårlig mand eller slet ingen,” siger Freja med sin klare, intelligente stemme, og med sin karakteristiske generøse tålmodighed overfor de intellektuelt mindre begavede.

“Tre?” spørger Lone tvivlende.

“Tre,” erklærer Hans. “De kender allesammen hinanden. Vi er alle venner.”

“Åh Hans,” siger Lone og gør et lille ryk, som var hun en veteran i nydelsens rige, “hvis bare jeg var fyrrer eller halvtreds år yngre!”

“Hvis politiet ikke korsfæster dig vil kvinderne gøre det,” siger Carsten og nikker alvorstungt. “Men hvad der er mere vigtigt,” fortsætter han, “hvad er der galt med mine hampeplanter?”

Carsten humper ind i sin have. Han taler opgivende og lavmælt: “Jeg ved ikke hvorfor vi gør det. I fem årtier har vi dyrket grøntsager i denne have, kun for at smide dem ud igen. Jorden er forgiftet.”

“Forgiftet med tungmetaller da det var militært område,” indskyder Lone.

Frejas ansigt formørkes af en uudgrundelig tristhed.

“Heldigvis har vi den vidunderlige hamp,” smiler Gunnar. “Gentagen beplantning med hamp fjerner giftige kemikalier fra forurenede jord indenfor få år, selv radioaktive partikler som cæsium.”

Hans kommer dansende ind i haven, som en klovn der træder ind på scenen. Han holder et eller andet i sin højre hånd. Han kigger meget sigende på den, og Lone, Carsten, Freja og Gunnar følger hans blik.

Et lille rødt lys tændes mellem tommel- og pegefingern på Hans' højre hånd. Han peger den lillebitte lyskugle over på sin venstre hånd. Deres øjne følger lyset til Hans' venstre hånd der er fyldt med et saftigt skud stinkende pot. Lyskuglen slukkes. Hans danser hen til Carsten som en joker

“Værsgo, mand. Årets høst er virkelig god,” siger han.

“Tusind mange tak, Hans,” siger den gamle mand og hans ansigt fyldes med smilerynker.

“Du skal have mere kalium i jorden, Carsten.”

“Du skal ikke spise dine afgrøder,” griner Gunnar, “kun ryge dem.”

Lone og Carsten, mand og kone igennem halvtreds år, gift i forbindelse med Christianias undfangelse, smiler begge bredt mens de ser Hans gå videre, som var han den søn de altid havde drømt om at få, men aldrig fik i deres barnløse ægteskab. Lone kigger beundrende efter Frejas ryg, stramme jeans og livlige røv. Et æble falder ned af de tvistede grene, der når helt ned til jorden, og lander med et bump.

•••

INSPEKTØR PETERSEN er den sidste der stiger ind i hollændervog-
nen. Hans mobiltelefon ringer mens han er ved at klemme sig ind på det forreste passagersæde. Ringetonen er en bombastisk militærmarch. Da han endelig får fisket den ud af sin uniformsjakkets lomme tjekker han nummeret og hans ansigt forvrænges af had og afsky.

“Pligten kalder. Fuck dig!” snerrer Petersen og stopper mobilte-
lefonens kimen ved at slukke den.

•••

KAMERAER BLITZER. Dronning Ingeborg rører på sig for at gå, men statsminister Valentin Guld-Dreyer lister hen til hende på sine forhøjede hæle, lægger hånden på hendes albue og trækker hende tilbage for at få taget flere billeder.

Guld-Dreyers stive holdning og monarkiske regeringsstil er ikke just elsket af den almindelige dansker. Han kigger snobbet ned på alle og

enhver, og udbreder sin magt over arbejdere som aristokrater.

Hans kone, Marie Anette Astrid Gunhilda Hildebrandt udnytter fotomuligheden til fulde. Hun nedstammer fra et etableret politisk dynasti, og er stolt af at tilhøre landets adel der udgør omkring fem procent af befolkningen. Fotograferne strækker sig for at se hendes store røv. Marie Anette er så stolt af sin fyldige bagdel, at hun elsker diskret at vise sit største aktiv frem for linserne.

Hun er klædt i en smart sølvglinsende designerkjole, lynet op i ryggen. Hun er høj og almindeligvis blond, men i dag er hendes hår farvet kastaniebrunt og trukket tilbage i en hestehale så stram, at hele hendes ansigt bliver spændt ud.

Rygterne siger at Marie Anette er et ultra-apolitisk bæst der frem for sine offentlige pligter som førstedame foretrækker at dyrke sin hedonisme i det skjulte. Hun er besat af sit eget fysiske billede, af designertøj og forlængede ferier, men hun er ikke på nogen måde på bølgelængde med de jævne danskere, da hun ikke repræsenterer andet end nedarvet rigdom. Ikke desto mindre er det der foregår på de bonede gulve, ikke noget der tænder Marie Anette. Hun er ligeglad med pomp og pragt, men holder med vågne rovdyrøjne øje med garderne og deres faste baller.

Den jordnære Dronning Ingeborg poserer yndefuldt med Marie Anette og Guld-Dreyer. Da den danske grundlov blev ændret for at ligestille kvinder med mænd, blev arvefølgeoven også ændret og teenageren Ingeborg var således den første kvinde der officielt blev hyldet som Danmarks regent. I 1970'erne rystedes danskerne af seismiske forandringer da Ingeborg efterfulgte sin far på tronen, Danmark kom med i EU og Christiania begyndte at røre på sig.

Marie Anette gør fingertegn til sin datter Pia om at nærme sig så hun kan komme med på billedet. Den sofistikerede Pia ryster afvisende på hovedet. Marie Anette påkalder hende med kraftige gestikulationer, og tvinger den modstræbende Pia til at være med på billedet hvor man således ser Dronning Ingeborg med Danmarks statsminister, hans kone og deres eneste barn.

Pia er seksten år gammel, med et åbent ansigt der stråler af uskyld, gyldent hår og høje kindben, klædt i en blå kjole der når helt

ned til gulvet med matchende kobolt-farvede sko. Det er hendes første offentlige fotosession med sin statsministerfar. Pias generthed og undvigende bevægelser afslører at hun ikke bryder sig om det.

Pia er imidlertid meget kultiveret og ærbødig i majestætens selskab. Det ærefrygtige blik hun sender Dronning Ingeborg viser at hun elsker Danmarks konstitutionelle monarki, personificeret ved denne storartede dame. Hun fjerner sig umærkeligt lidt fra sin far og Marie Anette, men Dronning Ingeborg lægger en beskyttende arm om Pia, og de smiler begge til kameraerne.

•••

DA DE NYE venner – Freja, Hans og Gunnar – forlader hytten med den lilla dør, hører de et hostende barn der råber: “Hej Hans! Hej Hans”

Treårige Pernille smiler et rigtigt julesmil, og hendes øjne stråler op mod Hans. Pernille prøver at rejse sig fra sædet i den robuste krydsfinérboks der udgør forenden af hendes mor Henriettes trehjulede Christiansicykel, som ligner en krydsning mellem en trillebør og en cykel.

Det ualmindeligt yndige barn, den perfekte blonde, blåøjede og bedårende lille pige kan ikke bevæge sig. Sikkerhedsselen holder hende fast. Pernille strækker sig for at nå Hans, rækker sine arme opefter og krammer Hans da han bukker sig ned. Hun holder ham fast om halsen og hoster.

“Hans, Hans, Hans!” siger Pernille.

“Pernille, Pernille, Pernille!” svarer Hans muntert.

“Se, Hans!”

Midt i sin glæde har Pernille tabt sin nye dukke der er klædt i en rød kjole med gule pletter. Den er næsten halvt så stor som hende selv. Hans bøjer sig og samler den op for hende.

“Vi bliver vist nødt til at gå,” siger Henriette. “Jeg kan ikke lide Pernilles hoste.

Hans krammer Henriette der er i starten af trediverne og har dreadlocks der går helt ned til hofterne. Hun er den smukke mor til tre dejlige døtre med tre forskellige fædre. Hans bemærker at hendes fingre er helt grønne af at beskære hampeplanter, hænge dem op, skære top-

skud fra og høste med kærlighed og omhu i hver eneste bevægelse.

“Der er gratis tuberkulose-tjek i dag,” siger Henriette der er klædt i en poncho og en uldforet brun hat. Hun begynder at cykle. “Jeg er på vej til Sundhedshuset med Pernille.”

Lille Pernille hoster, bøjer nakken, vinker og hoster igen:

“Hej-hej Hans!”

“Hej-hej Pernille!” svarer Hans.

“Hej-hej!” gentager Pernille.

“Hej-hej!” synger Hans.

Nu svæver Pernilles fjerne bløde stemme med vinden:

“Hej-hej Hans!”

Med en hvisken sender Hans en hilsen tilbage:

“Hej-hej smukke!”

Igen smiler Freja til Hans som om hun har fundet en lottokupon med gevinst.

•••

FREJA, HANS og Gunnar cykler stille og roligt forbi de mest fantastiske hjemmebyggede huse, hvoraf mange ser temmelig improviserede ud. Originale hytter er blevet udvidet og forvandlet til hjemmebyggede hjem med toilet og rindende vand.

“Hjemlig perfektion,” siger Freja, mens hun kigger ind i et køkken i en af de tidligere militærbygninger der nu er forvandlet til elegante, smagfuldt designede hjem, der spænder fra hippiekøkkener med gasbrændere til intelligente konstruktioner der kan sætte Ikea skakmat.

“Christianias kreative eksperiment,” forklarer Gunnar, “med alternativ arkitektur, bæredygtige miljøer, livsstilsinnovation og basisdemokrati er enestående i verden, inspirerer til nye måder at planlægge byer på, genererer kritisk tænkning og vigtig ny viden. Christianias demokratiske rødder går hele vejen tilbage til det gamle Grækenland, blot uden slaver.”

Freja kigger henover søen på et tolvkantet hus, konstrueret som et rumskib der er landet på vandet, omgivet af lange grønne siv med gyldne blomster der trives i den sumpede vandkant. En anden hytte i

denne modkulturelle enklave bærer stolt Christianias symbol på sin dør: den er malet rød med tre gule cirkler.

“De tre gule pletter er de tre i’er i Christiania,” siger Hans.

“Eller hippiernes tre idealer: demokrati, fællesskab og frihed,” tilføjer Gunnar.

“Eller fred, kærlighed og fri hash,” spøger Hans.

“Faderen, Sønnen og Helligånden,” erklærer Freja.

“Så, så, Freja, nu må du ikke blive alt for esoterisk,” siger Hans.

Det er et stegende augustvejr; den tørreste, varmeste og roligste sommer i mands minde. Bladene bevæger sig knapt nok, men det er grønt på Christiania og underskoven trives efter den forrige aftens uforudsete regn. Stien er omgivet af saftige smaragdgrønne planter, mens de cykler igennem Dyssen, et sparsomt bebygget område med lange grønne strækninger langs søen.

Christiania er vært for en frigjort natur hvor planterne får lov til at vokse, modnes og dø i et organisk kredsløb. Dette naturlige og spraglede sceneri, rigt på flora og fauna, forstyrrer enhver konform tankegang, men stimulerer dybere følelsesmæssige aspekter af mennesker end de velholdte, men oftest øde naturområder som kommunen sørger for.

“Disse planter,” bemærker Gunnar, “som får lov til at leve i harmoni med hinanden, reflekterer christianitternes tankegang.”

“Hvorfor skriver aviserne så hele tiden om politiaktioner på Christiania...?” spørger Freja der kigger på et stort fjernsyn på en stol ved siden af stien som med anarkistsort har fået sprayet på skærmen: ‘Dette er din Gud!’

“Danmark bliver anset som ét af verdens bedste steder at leve,” indskyder Hans. “Christiania er dets mest berømte sociale eksperiment, militær ødelæggelse konverteret til kooperativ fred,” siger Hans.

“Christiania er bygget på idealet om kollektivt ejerskab og frihed,” tilføjer Gunnar. “Det styres ved konsensus og vores tillid til fællesmødet. Vi når vores mål ved hjælp af konsensus og solidaritet.”

“Vi lever i en parallel virkelighed, en surrealitet hvor det ikke gør så ondt hvis du falder eller fejler,” afslører Hans.

“Man behøver ikke underkaste sig andre autoriteter end fælleskabets autoritet,” insisterer Gunnar.

En far cykler imod dem på en trehjulet Christianiacykel med en kaleche over boksen i forenden. Indeni sidder hans lille datter på en bænk, lunt, rart og sikkert, vendt mod sin far, der bøjer sig over styret, taler blidt og smiler ned til sit barn.

“Chillum-Sven siger at der vil komme for mange mennesker til det næste møde, Hans” siger Gunnar. “Vi vil ikke få noget gjort. Han siger, at selvom vi ikke bruger betegnelsen leder kunne du måske...”

“Nej, Gunnar.”

“Hvorfor ikke? Vi ville alle følge dig.”

“Nej, Gunnar. Jeg kom hertil for at finde min søster. Jeg er ingen leder. Men jeg vil selvfølgelig gerne hjælpe.”

“Din søster?” spørger Freja.

“Da jeg var atten,” forklarer Hans, “hjemme i Irland, fortalte min mor mig på sit dødsleje at min far ikke var min far og at jeg har en dansk søster. Min biologiske far, en dansker, ønskede aldrig at lære mig at kende. Jeg har brugt syv år på at finde min søster. Har ikke mødt hende endnu. Advokaterne kommer altid i vejen.”

De kører forbi en række cirkusvogne. Nogle har stadig deres gamle hjul på, i tilfælde af at Christiania skulle blive lukket og de blev nødt til at flytte. Mellem to vogne har en mand bygget en lille scene hvor han står og spiller guitar. Et midaldrende par, der ud fra deres ansigter at dømme har indtaget betydelige mængder af alkohol, deler en flaske vin og synger med på Beatles-sangen, *All You Need Is Love*.

Stien snor sig under træerne. Hans føler planternes frodighed og indsuger en lungefuld luft gennem næsen. Freja gør det samme og udbryder: “Wow, hvor her dufter!”

“Christiania,” siger Gunnar, “er fuld af frugt, æbler, hyldebær, pærer, blomster, figner, alle slags bær. Man kunne leve af dem hvis ikke jorden var blevet forgiftet af militæret.”

Freja ser et lyserødt køleskab komme imod dem på en longjohn-cykel der styres af en mørkhåret ung mand.

“Hej Hans. Jeg har skaffet dig et køleskab fra en container i går aftes. Det virker fint,” siger seksogtyveårige Jørn idet han standser sit tunge læs.

“Hej Jørn. Fedt. Hvor har du fået det fra?”

“Fyrre minutter herfra. Jeg kører det hen til dit hemmelige sted. Jeg har også fundet en god seng til dig i den samme container. Jeg kan komme ned med den i aften.”

Hans griner og krammer Jørn der bøjer sig over styret. De klapper hinanden på skuldrene. Jørn hilser på Freja og Gunnar der hilser tilbage.

Freja sender et stort smil til Jørn der smiler tilbage og slet ikke kan løsrive blikket fra hende.

“Det er det jeg prøvede at forklare om et samfund baseret på fællesskab,” siger Gunnar.

“Sikke et dejligt sted at bo. I kan alle være stolte,” smiler Freja.

“Ja, Christiania er en magisk blanding af anarki og kærlighed,” spøger Hans og træder cyklen i gang igen.

“Christiania,” siger Gunnar, idet han passerer en hæk med røde, lyserøde og hvide rosenblomster der fylder luften med deres rosendufte, “Christiania er en utopisk drøm der vågnede op i tusinder af menneskers liv.”

“Bliver vi forfulgt eller hvad?” Hans undrer sig højdyt mens han stirrer på to skader der lander på stien ved siden af dem med et hop. “Hver gang jeg vender mig om ser jeg to skader der følger os. One magpie for sorrow...”

“Two for joy,” siger Freja.

“Three for a girl,” smiler Hans.

“Four for a boy,” stråler Freja.

De afslappede cyklister kører videre i et roligt tempo med respekt for de mange gående, men pludselig hører de en insisterende ringeklokke bag sig.

“Hej Hans. Hej Gunnar,” hilser en overhalende pige i starten af tyverne, med en museagtig frisure, klædt i jeans og et alvorligt ansigtsudtryk. Hun kører hurtigt forbi dem. “Undskyld jeg ikke kan stoppe. Vi ses